

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

Igyekeztek!

Lukács 13. 24.

Szavakban is sokszor halljuk e serkentést, de azok nélkül is — szinte ösztönszerűen — ott van az emberben az igyekezet. Az a lőtás-futás, — amiből áll a legtöbb ember programja, — egy láthatatlan ostort sejtet velünk, minden pillanatban lesújtásra készen a rest feje fölött. Micsoda ez az ostor? A féltékenység amiatt, hogy a nagy csalétekből, — amit a Sátán tett ki az éhes ember elé — a világi élet hiábavalóságából előbb és nagyobb mértékben részesül az aki frissebb, élelmesebb, mint aki lassan halad.

Az ostor élesen pattog; az űzött csapat igyekezete futássá, tolongássá, majd pokoli kavarodássá fajul. Sokan belefáradnak az örült hajszába s bár előljártak, kezdenek maradozni. Az utánuk rohanók beléjük ütköznek, átgázolnak rajtuk. A versenyfutásból egymás elleni elkeseredett tusakodás keletkezik. Életre, halálra! A célt nem is látják már, csak egymást s egymásban az ellenséget. De az ostor még ott pattogja felettük: Ne hagyj magad! A verejték szakad a homlokról, test és lélek kimerülten roskad a kétségbeesésbe vagy fásult közönyösségben bénul meg. A többi kikeveredik a zavaros tömkelegből, és fut rohan tovább... Már kinyújtja karjait, hogy magához ölelje a sóvárogva kergetett boldogságot, de az kisiklik karjai közül, s tovább lebben, hogy áldozata addig űzze a csalóka lidércfényt, míg egyszer csak egy szempillantással beleszakad a feneketlen pokolba.

Szánakozó tekintet szemléli, fájó sóhaj kíséri végig a szerencsétlen emberfiát ezen az átkos tusán. Valaki, akinek fáj ezt látni, mert szereti a veszébe rohanót, fel is emeli szavát ez esztelenség ellen. A zsvajtól azonban nem hallják még a küzdők. De aki belefáradva a hajszába, pihenőt keres, vagy aki észre vette, hogy a nagy zűrzavarban eltévedt s szétnéz, hogy merre folytassa futását, az meglátja és meghallja a nagy szánakozót. S a fáradt megpihen, az eltévedett megtalálja a jó utat. Sőt még a kétségbeesett is reménységre éled, a közönyösség rokkantja is talpra áll és visszanyerik vágyukat, lelkük mozgató erejét. Egy új cél ragyog fel a hiábavaló élet nagy csalódottjai előtt: az Isten országa. Új biztatás — a régihez hasonló — ösztönzi, serkenti a reménység ujszóllőiteit: Igyekeztek! S ők megindulnak újra. Bölcsesség vezet, kegyelmi erő segíti, szeretet oltalmazza lépteiket. Igyekeznek. Nem féltékenységből, s nem egymás

ellenére, hiszen Isten országa mindnyájuk számára nyitva áll, s mindnyájuknak elég. Igyekeznek, mert vonja őket ellenállhatatlanul maga a cél: Jézus. Boldog lelkek! Igyekeztek!

Boross Mihály.

LEVELEK A BIBLIA MELLŐL

Kedves levelét megelőző estén beszélgetésem volt egy magasabb rangú állami tisztviselővel. Örömmel fejeztem ki egyik egyházi lapunkon, melyet ő is olvas s melyben ujabban igen komoly cikkek jelennek meg a lelki ébredés érdekében. Vártam visszhangját örömmel, — de hiába. Ráműtöttem külön is a legutóbbi pünkösdi számnak a vezércikkére. „Hát azt egyáltalában nem tudtam megérteni!” — hangzott hideg hangon, de sokat mondó nyomatékkal válasza.

A beszélgetés nem folytatható tovább, de bennem egyszerre világossá lett, hogy mi az, amit nem ért. „Vegyetek Szent-Lelket!” Ez volt a cikk címe. De nem a Szent-Lélek vétele lehetett számára érthetetlen, hanem az, amit kedves Nénémnek másnap érkező levelében is talányként találtam: „Hogy az ember elveszett és elkárhozott ember!”

Mielőtt a dolgon okoskodnánk, jó megállapítani, hogy ez a Biblia tanítása és kimutatása az emberről. „De a Bibliában annyi minden van!” — szokták mondani manapság, hogy valamit elhárítsanak magukról az emberek. Igen ám, de ez a tanítás bent van a hitvallási iratokban is! Nincs Magyarországon olyan keresztyén felekezet, melynek nem kellene tanítania az ember elveszett és elkárhozott voltáról szóló igazságot. És nem is olyan része ez a hitvallásoknak, melyek már elavultak, vagy nagyobb jelentőséggel sohasem bírtak. Így látták meg ezt a legmélyebb keresztyének mindig s azt is mondhatnám, hogy azok lettek a legmélyebb s az Úr Jézus nevét leginkább dicsőítő lelkek, akik elveszett s elkárhozott voltak a legőszintebben ráismertek.

Ne is tessék hát aggódni azon, hogy a kis Bözsi lánnyal mi történt! Csak hadd mutogassa suttógó hangon a kertben ott a második keresztnél azt a helyet, ahol mint írni tetszik, s mint ő mondja, azon a bizonyos estén meglátta, hogy elveszett, ha nem adja át magát az Úr Jézusnak.

A kérdés, amint látom, inkább az, hogy miképp juthatna kedves Néném is a maga elveszett voltának igazi felismeréséhez. Röviden felelek. Hit által. Igen, volt amikor elfogták szívemet olyan látszatok, amelyek takarót tudnak szőni az ember elkárhozott állapotának a ténye fölé. Hiába bizonyítottam mellette, hiába cáfolgattam érette, még magamban is tehetetlenül állottam s nem mertem szemébe mondani a velem beszélőnek: „Hiába, te is elveszett ember vagy!”

És ekkor jött egy fénysugár. Kedves Néném is tud valamit bele. A konfirmációi káté második hitágazatának drága magyarázata a hit tárgyai közt beszél arról: „engemet elveszett és elkárhozott embert.” Hisz neked az elveszettségedet nem okoskodással kimutatnod, levezetésekkel bebizonyítanod, hanem hinned kell. A megváltásra szoruló állapotunk felismerése ép úgy a hit tárgya, mint a megváltást-bíró állapotunkké. Nem kell most már tanácstalanul állnod olyan lelkek előtt, kik sehogysem tudják felismerni elveszett állapotukat; mondhatod nekik, hogy addig is, míg megvilágosodhatik egészen előttük: ragadják meg hittel.

Csupán a Sátán késlelteti a felismerést, de örökké hálás lesz a szív, mely elveszettségét idejekorán felfoghatta. Lukács 15, 24.

A keresztyén ember szeretete.

I. Kor. 13, 4—8.

A világban is sokat beszélnek az emberek a szeretetről, de hamisak a fogalmaink róla. Aki már megismerte az igazi szeretetet, az tudja, hogy amaz csak olyan, mint a csinált virág, amely színre, alakra feltűnően hasonlíthat a valódihoz, de nincs benne élet, — erő.

Az igazi szeretet az Úr Jézusban jött le a földre (Ján. 3, 16.), akit azonban övéi nem fogadtak be, mert nem olyan volt, amilyenek várták. Az Ő tanítása ez: „Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét minden nap.“ „Az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon.“ Önmegtagadás, szolgálat, — ebből áll az a szeretet, amely boldoggá tehetné az egész világot. Ezt azonban csak kevesen értik meg. Mikor az Úr Jézus a maga teljes odaáldozásáról beszél: „Az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital“ (Ján. 6, 55.), sokan az ő tanítványai közül mondanak: „Kemény beszéd ez“ és visszavonulának.

Vannak keresztyének, akik csak odáig jutnak el, hogy örülnek annak, hogy az Úr Jézus levette bűneiknek a terhét, de tovább nem akarnak menni. Egy-egy bibliaórát szívesen megtartanak, de önmegtagadással szolgálni, az nincs kedvükre. Hiányt éreznek az életükben, nem teljes a békességük és boldogságuk, mert keveset vettek a szeretetből. A szeretetet nem másoktól várni, hanem az Úrtól venni és továbbadni kell. Szeretni az tud, aki egészen oda adta akaratát az Úrnak, akiben az Ő élete bontakozhatik ki. Az ilyen embert megtanítja a Szent-Lélek új nyelven szólani: a szeretet nyelvén. Ez mindenütt egyformán szólal meg, ezt mindenki megérti, — ez az igazi világnyelv. Beszélni azonban csak az tudja, aki a forrásban marad. „Maradjatok én bennem.“ (Ján. 15, 4) „Aki a szeretetben marad, az Istenben marad.“ (I. Ján. 4, 16.)

Sokan azt mondják, hogy az ő körülményeik között nem lehet világitani. Tanuljanak meg szeretni! A szeretetet nem lehet elfojtani. Minél nagyobb a világ szeretetlensége, annál jobban érvényesül a szeretet. Aradjon ki belőlünk a szeretet, amely megtagadja magát, gyűlöli a bűnt, de szereti a bűnöst. — Ez hatni fog.

Aki őszintén vágyódik erre az életre, tárja fel szívét az Úr előtt. Az Úr reá fog mutatni azokra az okokra, amelyek miatt még hiányos volt eddig a szeretete. Következhetik azután egy nagy temetés, az „én“-nek az eltemetése; — utána pedig az Úr betölthet mindent az ő szeretetével. Olyan kincset nyer így az ember, amely mindennel felér. Az igazi szeretet boldoggá tesz. Viszont csak a boldog és szabad

élet tud szeretni. Aki szeret, tudja, hogy annak az országnak, amelyben a szeretet az uralkodó. Vándornak érzi magát a földön és vágyik haza. Tudja, hogy mindent mennyei Atyjának a szeretete nyújt néki itt is, hálás is mindenért, de azért vágyva várja azt az időt, amikor szemtől-szembe láthatja meg Őt.

Ha valaki közülünk érzi, hogy még nincs ennyire, tegye meg az előbb említett lépést! Akinek a szívében pedig mindez visszhangra talál, örüljön és tudja meg, hogy a forrásnál még kimondhatatlanul több szeretet, több öröm és boldogság van.

*

Egyesületünk tagjai számára f. é. június 10—12-ig Piliscsabán konferenciát tartottunk, melyen a szabad és boldog keresztyén élet feltételeivel foglalkoztunk. Isten Lelkének munkája folytán többen lelki megújulásra jutottak, mi mindannyian pedig az Úrral és egymással az Ő színe előtt való boldog találkozásnak az emlékével szívünkben nagy örömmel és hálával gondolunk ezekre a napokra.

A fenti cikk jegyzet Pauer Irma főnöknő, egyesületünk elnöke, egyik előadásából.

Egymás terhét hordozzátok!..

Nagy hóviharban kelt át egy fáradt vándor az Alpeseken. Ereje már fogytán volt, utolsó erejét összeszedve támolygott, majd erőtellenül rogyott össze. „Végem van, senkisem talál itt meg többé“ — nyögte. Nem tudott többé feltápászkodni. Estében kezével érintett egy másik embert, aki szintén azon a meredek helyen rogyott össze. Feltérdelev az eszméletlen alak fölé hajolt és hóval dörzsölte annak arcát és meredt tagjait, addig míg lassan a lehúnyt, meredt szemhéjak felnyíltak. — Miközben megmentett egy emberéletet, a magát is megnyerte, a dörzsölés és heves munka közt zsibbadt tagjai új életre keltek.

Ha szomjuhozó lelkeknek az ígét elviszed, magad is megelégitetsz! Ha mások terhét felveszed, a magadé is könnyebb lesz!

Jézus valódiságát, hogy t. i. ő Isten Fia, arról ismerték föl a tanítványok, hogy az Atya képét viselte magán. A mi keresztyénységünk valódisága arról ismerhető föl, ha Krisztus képét viseljük magunkon.

*

Mit tesz farizeusnak lenni? Az „én“-t állítani az istentisztelet központjába.

KÜLMISSZIÓ

Lámpafény.

Sötét este volt, egy hosszú, nyomasztó tapasztalatokkal teljes nap volt mögöttünk. Fájdalommal tapasztaltuk, hogy az esti áhitat résztvevői megleptek bennünket. Ez hát a mi szeretetteljes fáradozásunk eredménye?

Észre sem vettük közben, hogy kint valóságos vihar dühöngött. Egyszerre barátságos lámpafény áradt be a szobába és utána két dajak férfi lépett be az ajtón, majd nyugodtan leültek a küszöb mellett a földre. Mi hozhatta őket ilyen késő esti órában ebben a viharban ide? Szemükből különös fény áradt.

Bupa Miring, az idősebb megszólalt: „Uram, Eline lányomat egy talinbeli keresztyénhez adom nőül.” — „Igen — folytatta a másik — én a vőlegény bátyja vagyok, már mindenben megegyeztünk.” Ez volt tehát az ő fontos mondanivalójuk. „És Eline is akar?” — kérdeztük. „De még mennyire akar és mi is akarjuk. Már évekkkel ezelőtt megkérte a lányom kezét egy gazdag kualakapnoi mohamedán férfi, de én mohamedánhoz nem adom a lányomat. Nem soha! A mohamedánok szétrombolták a mi jó dajak erkölcsünket. Ő náluk minden szabad. Ha valaki megun egy asszonyt, otthagyja, ha egy nem elég neki, akkor többet vesz. Rettenetes. — Így tett az én szegény anyámmal is az apám. Itt hagyta, mohamedánna lett és elvett egy mohamedán nőt. Ezt az Islam tette az anyámmal. Kétségbe voltam esve, a dajak hit nem nyújtott számomra vigaszt. Ekkor misszionáriusok jöttek a vidékünkre, beszéltek a Megváltóról, aki a megterhelteket és a megfáradottakat magához hívja és megváltja. A szívem feldobbant, az Övé akartam én is

lenni és velem együtt 83 dajak, 41 felnőtt és 42 gyerek. 1909-ben megkereszteltek bennünket. Ennek most 14 éve. és én napról-napra boldogabb leszek. Hogy szerettem volna szegény, öreg, meggyötört anyámat is az Úrhoz vezetni, de ő félt az új hittől. Mégis megérhettem, hogy még halála előtt megtért és nyugodtan aludt el az Úrban.

Atyám többször meglátogatott, gazdag mohamedán férfi lett. Mindenáron mohamedánna akart engem is tenni, amikor ezt megtagadtam, kitagadással fenyegetett, boldogan válaszoltam erre: te kitagadhatsz, csak az én mennyei Atyám ki ne tagadjon. Nincs szükségem a te vagyonodra, Ő gondoskodik énrólam.”

Eddig szólt Bupa Miring elbeszélése. A szél ijesztően himbált a mi nagy függőlámpánkat, míg a kis dajaklámpa barátságosan világítva mozdulatlanul állt a földön. Ilyen a dajakok hite is, igénytelen, de a nehéz próbában szilárdan megáll a maga helyén, a nagy vihar sem ingatta meg.

Milyenek a mi lámpásaink? Hogy állja meg a helyét a mi áradozó, bőbeszédű hitünk?

Még egy órával ezelőtt kishitűen tanakodtunk azon, hogy tulajdonképen mért kell nekünk itt lennünk, hogy hat-e Isten szava a dajak szívre? Ítéltünk és most mi ítéltünk meg. Hálásan búcsuztunk el a két dajak férfitől.

A szükség idején, a küzdelmekben, néha egy nap alatt nagyobb nő a hitünk, mint máskor egy egész év alatt. Egy vaskohó mellett mentem el egyszer, ahol a tűz éjjel és nappal égett. Kora tavasz volt, amikor még máshol a szőlő nem is zöldelt. A kohó falán egy szőlőtőke kúszott fel, amelyen nagy, kékszemű szőlőfürtök voltak. Hogy lehetséges ez? A tűz heve tette ezt, amely a falon keresztül is melegített. A szükség tüze korán megérleli az igazság gyümölcsét. Ez Istennek kegyelme. Nem tudhatjuk mikor hív el minket. Boldog az, akit érett szőlőnek ítél a szüretelő.

Gyermekeinknek!

Három gyermek

állított be a Fénysugár udvarába. Szép nyári reggel volt s a Fénysugár új körútjára akart indulni, hogy átsuhanjon hegyen, völgyön, falun és városon. De hiába volt sürgős az útja, hiába mind a három fehér lova befogva, a szokatlan koránkelő vendégek nem engedték tova.

— Mit kerestek nálam, koránkelő kis gyermekek?

A legkisebb felett meg először. Kis zászló volt nála, egészen a Fénysugár szeme elé tartotta, úgy hogy az minden betűzgetés nélkül egyszerre leolvashatta a felírását: „Engedjétek, hogy a kis gyermekek Enhozzám jöjjenek!”

A középsőnek gyertyatartó volt a kezében; újjával mutatta, hogy hiányzik róla az égő gyertyaszál. Sokat mondott némán, de aztán meg is szólalt.

— Sokszor láttalak már, kedves Fénysugár, amint elsuhantál a fejünk felett. Gyönyörködtem sugáraidban, melyekbe édesanyám arcát megfürösztötte, de azért most mégis el kellett jönnöm, hogy megkérjelek. Kedves Fénysugár, ne szállj el ezután oly magasan a fejünk felett! Bocsáss ki újabb fénykévéket is, amelyek leérnek hozzánk gyermekekhez is! A gyertyát is úgy gyűjtják meg a házban, hogy világoljon, nemcsak a nagyoknak, hanem mindazoknak, akik a házban vannak, — a kicsinyeknek is.

A nagyobbik szólalt meg utoljában. Kezében nyitott Biblia volt. Máté evangéliuma 21. fejezeténél a 15. és 16. vers volt arannyal szegélyezve benne. Belenézett az arannyal szegélyezett részbe, s azután esennen a Fénysugár szemébe.

— A gyermekek közé, akik az Úr Jézus pártjára álltak, a gyermekek közé, kik ő mellette kitartottak, oda vezess minket, drága Fénysugár! Magam is szeretnék segíteni abban, hogy sok magyar gyermek jöjhessen velem. De te vezess! Ébresztgess sok alvó gyermekszívet! Gyűjtsd össze azokat, akik nem hiába hallanak annyit az Úr Jézus nagy szeretetéről.

Fénysugár mindent megértett. Egyszerre akart válaszolni is. Különösen a legkisebbet akarta megkérdezni, hogy lesz-e majd valakije, aki elolvassa neki a fekete betűs sugarakat. De a három gyermek nem volt már sehol. Fénysugárnak pedig mit volt mit tennie, új paripát fogott be a három fehér mellé s most fehér négyesen elindult keresni a három gyermeket s azokat, akiknek nevében a hárman jöttek.

A kis Tamás és az új nadrág.

Ilonka és Béla, kik mindketten szerették az Úr Jézust, séta közben az erdő szélén egy csapat gyermekkel találkoztak; összehívták őket és megtanították őket egy vasárnapi iskolás énekre. Más alkalommal is találkoztak ezekkel a gyermekekkel, akkor pedig elmondták nekik, hogy az Úr Jézus hogyan élt itt lent a földön és hogyan halt meg a kereszten éretünk; most él és fent a mennyből néz le reánk; meghallja, ha kiáltunk Hozzá és ha kérünk Tőle valamit, megadja azt nekünk.

„Igazán?” kiáltotta a kis Tamás. „Ha így van, mindjárt kérek Tőle valamit, amire nagy szükségem volna.”

Ezek után letérdelt, összekulcsolta kezeit és az égre nézve így imádkozott: „Uram, Jézus, légy oly jó és adj nekem egy új nadrágot!”

Ti, kedves gyermekek, talán mosolyogni fogtok, mikor ezt olvassátok, és azt gondoljátok, hogy ez különös imádság. A kis Tamás azonban nagyon komolyan értette, amit mondott. Szegény árva fiúcska volt. Vékony, kopott leányruhát viselt, amely majdnem a földig ért és fölötte egy kabátot. Nagyon szégyelte magát szokatlan öltözete miatt és nadrág után vágyódott. Bár még csak 7 éves múlt, korához képest magas volt és sokszor kinevették.

Midőn meghallotta, hogy a mennyben szerető, gazdag Atyja van, azonnal elmondta Néki őszintén a kérését.

Néhány nap múlva a lelkész lakba került a kis Tamás. Egy ideig ott állt a konyhában a meleg tűzhely mellett és mikor nyájas arcokat látott maga körül, énekelni kezdett: „Fel barátim, drága Jézus zászlaja alá!”

Később elvezették, tetőtől-talpig megmosdatták és új ruhába öltöztették, kapott nadrágot, mellényt, kabátot. A falusi szabó készítette el számára a lelkész megrendelésére. Egészen megváltozott a külseje. Nagyon örült annak, hogy imája meghallgattatott és nem felejtkezett meg arról sem, hogy hálaát adjon érte az Úr Jézusnak.

Meg kell bocsátani!

Sárikát sokszor haragította meg Jancsi gonosz csinyjeivel. Sárika ilyenkor mindig megbocsátott neki. Egyszer azonban megsokalta a dolgot és nem akart többé megbocsátani. Az édesapjuk komolyan figyelmeztette Sárikát: „Ha nem bocsátasz meg a testvérednek, akkor nem imádkozhatod többé szívből a Miatyánkot.” — Sárika erre odament Jancsihoz, megölelte és azt mondta: „Megbocsátok néked, a Miatyánkra nekem szükségem van.”

Boldog reménység.

Egy kis nyomorék fiúcska csendesen, egy helyben állva nézte a többi gyermek vidám játékát. Valaki résztvevően megkérdezte tőle: „Úgy-e, fiacskám, a te életed nagyon nehéz? Hiszen nem tudsz ugrálni, játszani, mint a többiek!” — „Nem”, felelte a kis fiú, „az én életem nem nehéz. Gyakran beszélek az Úr Jézussal és ő azt mondja nekem, hogy eljön majd az az idő, amikor én sem leszek többé nyomorék. Olyan leszek akkor, mint mások és ez nagyon boldoggá tesz engem.”

*

„Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba.” Márk 10, 15.

A szerkesztő póstája

Kedves Gyermekek!

Ezentúl néktek is jut egy lapocska a Fénysugárból. Ha figyelmesen elolvassátok, bizonyára sok gondolat, sok kérdés támad majd a szívetekben, melyekre szeretnétek feleletet kapni. Épen ezért azt szeretném most tudotokra adni, hogy szívesen megfelelek mindenkinek, aki levélben vagy levelezőlapon hozzám fordul. Csak írjatok meg mindent bátran! Szeretném, ha bizalmas, jó barátságba kerülénk egymással!

Nagy szeretettel üdvözl mindnyájatokat a levelező-néni.

Cím: „Fénysugár” Piliscsaba—Klotildtelep.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Júl. 1. Ap. csel. 10: 24—48. Milyen fontos dolog az Isten gyermekének életében, hogy meglássa azt, amit Isten neki megmutat, s hogy ellenmondás nélkül menjen, ahová Isten hívja. Péternek engedelmsége is gazdagon megjutalmaztatott; talált egy várakozó sereget, élén Kornéliussal, akik vágyakozva fogadták be az ígét, úgy hogy Istennek Szent-Lelke hatalmasan kiáradhatott reájok. Isten bebizonyította, hogy ő nem személyválogató, bármely nemzetből, vallásból, társadalmi állásból kedves előtte, akinek szíve őszintén őt keresi és várja.

Júl. 2. Ap. csel. 11: 1—10. Az emberek fájdalom, személyválogatók. Még Jézus tanítványai sem voltak mentek az előítéletektől, elfogultságtól, szűkkeblűségtől, ítélkezéstől, s ma sem azok. Mélyebben belé kell hatolnunk Isten szeretetének a megismerésébe, jobban meg kell magunkat aláznunk a magunk szeretetlensége és büszkesége miatt, hogy Isten jobban kitölthesse szívünkbe az önzetet, tisztá, mások megmentéseért égő szeretetet. Mi lett volna az egész pogány világból, mi lett volna belőlünk is, ha Péter engedelmesen el nem fogadta volna, hogy Jézus nem csak a zsidók Messiása, hanem a pogányoké is. De ő elfogadta, s erről tesz most bizonyosságot a többi apostol előtt.

Júl. 3. Ap. csel. 11: 11—18. A bátor és szeretetteljes bizonyágtétel itt sem téveszti el a maga hatását. Ugyanaz a Szent-Lélek, aki Kornélius szívét meggyőzte a megfeszített és feltámadott Jézus szabadtő erejéről, meggyőzi az apostolokat is arról, hogy Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre. Mielőtt még Pál, a pogányok nagy misszionáriusa, elindult volna a maga hatalmas, pogányokat megtérítő munkájára, Filep és Péter már betakarították az első zsenyéket, a szerencsen kincstárnokot és Kornélius századost. Milyen gazdag aratása lehetett volna már az Úrnak a pogányok közt, ha mindenkor olyan engedelmesek lettek volna a missziói parancs iránt a keresztyének!

Júl. 4. Ap. csel. 11: 19—30. Mily örömlátni az első keresztyén gyülekezet munkájának biztos előhaladását! Minden arra szolgál, hogy a hívők serege szaporodjék. A szenvedések, a szétszóratás, az üldöztetés, csak alkalom az ige tovább terjedésére. A lelkek engednek Istennek, s ahol engedelmség van, ott öröm, békeesség, szeretet is van. Senki sem él önmagának, hanem mindenki az Úrnak és az Úr által egymásnak. Mindnyájunk számára serkentő példa, melyet követni ma is lehetséges, mert az Úr ma is ugyanaz.

Júl. 5. Máté 5: 13—16. A sónak kétféle

fontos tulajdonsága van: ízt ad az ételnek és megóvja a megromlástól. A keresztyének is ez a feladata a világban. Az Isten nélkül való örömek, élvezetek, nem teszik széppé az emberi életet, hamarosan ízetlenség és csömör következik utánok. Az Istenből és Istenben való öröm ad ízt, fényt, szépséget az emberi életnek. S a lelket a romlástól nem óvja meg sem az emberi tudomány és bölcsesség, sem a művészetek szépsége, egyedül csak az Isten kegyelme, mely az ő gyermekein keresztül árad be a világba, s halja azt át. Azért kell Isten gyermekeinek egész életökkel világítani, egyenként, mint a kis mécses, vagy mint a lobogó fáklya, együttesen mint a hegyen épített, kivilágított város.

Júl. 6. Ap. csel. 12: 1—11. Jézus Krisztust is egy Heródes akarta elpusztítani már kicsiny gyermek korában, s a másik Heródes el akarja pusztítani Jézus Krisztus tanítványait és követőit. De Isten akkor is elküldötte a maga figyelmeztető angyalát (Máté 2: 13.) s Péterhez is elküldi, hogy kiszabadítsa őt a tömlöcből, s megmentsen Heródes gyilkoló fegyveritől. A keresztyéneknek ma is megvannak a maguk Heródesei, de Isten ma is megőrzi az óvíeit, s az ő angyalai, láthatatlanul ma is táborot járnak az istenfélők körül. (Zsolt. 34: 8; Zsolt. 71: 11.) Ha az Úr vagy, ne félj semmi földi veszedelemtől!

Júl. 7. Ap. csel. 12: 12—25. Mig Péter a tömlöczben szenved, addig a keresztyén testvérek szüntelenül imádkoznak érte. S Isten meghallgatja gyermekeinek imádságát, meghallgatja kérésükön és várakozásukon felül, mert szinte maguk előtt is hihetetlennek tetszik első percben, mikor kérésök meghallgattatása nyilvánvalóvá lesz. (14. és 15. v.) A gonosz pedig hiába dühöng és csikorgatja a fogát, kívánsága semmivé lesz. (Zsolt. 112: 10.) Heródesnek nem csak Péter sikkli ki a kezei közül, hanem egész földi hatalma, büszkesége, biztonsága semmivé lesz, nyomorultul elpusztul. Odatúl pedig nincs mit várnai. Kárhozat, örök halál vár reá. De Isten igéje növekedik és terjed.

Júl. 8. Ap. csel. 13: 1—13. Isten igéjének hirdetése olyanok által, akiket a Szent-Lélek hívott el erre a munkára, kétféle hatást szül. Életet, üdvösséget jelent az őszinte, egyenesszívű embereknek, akik befogadják, mint Sergius Paulus, ez az igazán „okos” ember. Ítéletet, kárhozatot jelent az álnokszívű, gonoszsággal teljes embereknek, akik nem csak maguk nem hisznek, hanem másokat is el akarnak fordítani a hittől. Elimás megvakulása azt is példázza, hogy az ilyen, Istennek ellenálló lelkek

teljesen megvakulnak, s képtelenek lesznek bármit is meglátni Isten dolgaiból.

Júl. 9. Ap. csel. 13:14—39. Pál apostol beszéde nagyon hasonlít Péter apostol pünkösdi beszédéhez. Ugyanaz a Lélek sugallta, ugyanarról a Jézusról tesz bizonyoságot, ugyanazokra az isteni ígéretekre hivatkozik, ugyanazokat a bűnöket ostromozza. Ezek azok az igazságok, amelyeknek minden igehirdetésnek a magvát kell képezniök. Semmiféle tudós, művészi vagy körmönfont emberi okoskodással megcsinált beszéd nem éri el azt az eredményt, mint a megfeszített és feltámadott Jézusról szóló egyszerű evangélium. Ez Istennek ereje, minden hívőnek ivességére. (Róm. 1, 16. vers.)

Júl. 10. Ap. csel. 13:40—52. A zsidó nép volt Istennek az a választott népe, amely által akarta az üdvösség ismeretét az egész világon elterjeszteni. S mily retentenes elvakultsággal vetette el magától ez a nép Istennek ezt a nagy kegyelmét. Bármilyen hosszútűréssel hordozta is Isten a zsidó népet, el kellett következnie annak az időnek, mikor kimondatott fölötte az ítélet: „imé most már a pogányokhoz fordulunk.” A zsidó nép megkeményedése volt az út, amelyen keresztül Isten kegyelme a pogány népekhez fordult. De Isten ígérete ma is áll a zsidó népre vonatkozólag: „ha meg nem maradnák a hitelenségben, ismét beoltainak.” (Róm. 11, 23.) T. i. Isten kegyelmének élőfájába, amelyből egyidőre kivágattak. Ne gyűlöljük hát a zsidó népet, hanem imádkozzunk érte, s tegyünk bizonyosságot előtte Isten kegyelméről, mely őt is visszavárja.

Júl. 11. Jer. sir. 3:22—32. Mintha a tegnap olvasott ígére volna felelet ez a mai: „Nem zár ki örökre az Úr.” Az ember csak maga zárhatja ki magát Isten kegyelméből, ha állandóan és határozottan megmarad bűneiben és hitelenségében. De ahol fölébred a bűnbánat, ahol a lélek megtelik vágyakozással, ott közel a szabadulás. Jeremiás visszaemlékezik és lelke megalázódik. (20. v.) S így felismeri, hogy a szenvedés, a nyomorúság mind arra való, hogy megtanuljon csendesen lenni és várni az Úr szabadítására. Tudd meg, kedves lélek, aki várod az Urat, hogy ő még régebben vár tégedet. (I. Ján. 4:10.)

Júl. 12. I. Pét. 3:8—15. Péter úgy Mesterének életéből, mint a maga életéből megtanulta, hogy az igazaknak szenvedniük kell. De azt is megtanulta, hogy a szenvedésből nagy áldás fakad, s épen

azért nem zúgolódva és keseregve kell szenvedni, mert ez által megrontjuk a szenvedésben rejlő áldást. Szelidség, türelem, csendes szív, az Úrra függő tekintet könnyűvé, boldoggá, áldássá teszik a szenvedést. S tudjuk, hogy a szenvedés nem tart örökké. A bennünk élő reménység biztosít bennünket az elérkezendő teljes, zavartalan békeségről, boldogságról.

Júl. 13. Ap. csel. 14, 1—18. A hitetlen ember sehogyszem tudja megérteni a hívő ember lelki összeköttetését az Úrral. Csak az embert látja benne, s az ellen támad, ha cselekedetei nem tetszenek neki, azt dicsőíti, ha valamely tette által bámulatra ragadtatik. Hogy Isten Lelke szól a hívő ember ajkain keresztül, hogy Istennek ereje által cselekszik csodálatos dolgokat, ezt felfogni a hitetlen nem tudja. De a hívő embernek sohasem szabad erről megfeledkezni. Az üldözéstől nem kell megijednie, a dicsőítetést nem szabad elfogadnia.

Júl. 14. Ap. csel. 14:19—28. Az istenítettés után következik a megköveztetés. Ilyen az emberi értelem és megbízhatóság! De Pált ez a súlyos szenvedés sem tudja levern, tudja, hogy sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk, s ebben a tudatban nem csak maga tud hinni, bízni és örvendezni, hanem másokat is tud biztatni, erősíteni. De hogyne volna Pál boldog, mikor látja, hogy az Úr kaput nyitott a pogányoknak is a hitre. Igen, ez a kapu ma is tárva van, s Istennek Lelke ma is ébresztgeti és küldi a hírnököket, akik a pogányokat ehhez a kapuhoz elvezessék. Mit tesz az a pogány-misszióért?

Júl. 15. Ap. csel. 15:1—12. A tanítványoknak hamarosan bajok akadt nem csak a hitelennel, hanem a „hívők”-kel is. Ezek közt is voltak olyan akadékoskodó, okoskodó elmék, akik az Isten ingyen kegyelmének megragadásától el akarták fordítani a lelkeket, s törvényeket, szabályokat állítottak föl, amelyekkel a lelkeket tévútra vezették, s az igazi lelki munkát megnehezítették. Ez a betegség ma is meg van a keresztyének némelyikében és egyes csoportjaiban. Tanuljunk Páltól, hogy kell magunkat ezekkel szemben viselnünk. De Pálnak minden bölcs, világos, határozott beszédjénél világosabban és határozottabban beszél életének és munkájának eredménye. Mi se elégedjünk meg magyarázatokkal a tévelygésekkel szemben, hanem láttassék meg életünk és munkánk gyümölcseiben, hogy melyik az igazán helyes út.

Vargha Gyuláné.

A legnagyobb tévedést, nem a paradicsomban követték el az emberek, hanem a Golgotán, mikor Krisztust kivetették maguk közül. S ma is ez a tévedés viszi az embereket veszedelembé.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. „Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.